

Sygn. akt I NO 169/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

SSN Jacek Widło

w sprawie ze skargi Ministra Sprawiedliwości
o uchylenie uchwały nr 11 Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w Ł. z dnia 11
marca 2019 r.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 8 lipca 2020 r.,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Walne Zgromadzenie Izby Komorniczej w Ł. uchwałą nr 11 z 11 marca 2019 r. (dalej: uchwała nr 11), działając na podstawie przepisów art. 208 ust. 1 pkt 7, art. 208 ust. 3 i art. 209 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 121, dalej: u.k.s.), ustaliło składkę celową na realizację celów statutowych, w tym na cele szkoleniowe oraz wynikające z uchwały Krajowej Rady Komorniczej nr 2062/VI, w wysokości 1% uzyskanych w poprzednim miesiącu opłat egzekucyjnych pobranych zgodnie z ustawą o komornikach sądowych i egzekucji oraz ustawą o kosztach komorniczych z zastrzeżeniem § 2 (§

1 uchwały nr 11). Zgodnie z § 2 uchwały nr 11, wysokość składki ulegała pomniejszeniu o kwotę wpłaconą tytułem składki uchwalonej uchwałą nr 10 Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w Ł. z 11 marca 2019 r. (dalej: uchwała nr 10). W § 3 uchwały nr 11 wskazano, że suma składek, o których mowa w § 1 oraz uchwale nr 10, nie może być mniejsza niż 400 zł, a w przypadku komorników w pierwszym roku działalności kancelarii oraz komorników, do których kancelarii w poprzednim roku kalendarzowym wpłynęło nie więcej niż 1.000 spraw, składka nie może być mniejsza niż 200 zł.

Uchwała nr 11 zawiera odesłania do uchwały nr 10, w której ustalono składkę na potrzeby organów samorządu komorniczego w wysokości 1% wynagrodzenia prowizyjnego uzyskanego w poprzednim miesiącu – stosownie do art. 38 ust. 1 u.k.s. (§ 1 uchwały nr 10). Natomiast w § 2 uchwały nr 10 wskazano, że stosownie do art. 38 ust. 2 u.k.s. komornicy w pierwszym roku działalności kancelarii oraz komornicy, do których kancelarii w poprzednim roku kalendarzowym wpłynęło nie więcej niż 1.000 spraw, uiszczają składkę miesięczną w wysokości nie większej niż 100 zł.

Pismem z 16 października 2019 r. Minister Sprawiedliwości (dalej: Skarżący) wniósł do Sądu Najwyższego wniosek o uchylenie uchwały samorządu komorniczego – uchwały nr 11 Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w Łodzi z 11 marca 2019 r. w przedmiocie ustalenia wysokości składki celowej. Jako podstawę uchylenia powyższej uchwały, Skarżący wskazał jej sprzeczność z prawem, tj. przepisami art. 38 ust. 1 u.k.s. oraz art. 208 ust. 1 pkt 6 i 7 u.k.s. W uzasadnieniu pisma Skarżący podniósł, że przepis art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s. nie może stanowić podstawy do obejścia art. 38 u.k.s. ustalającego m.in. maksymalną wysokość miesięcznej składki na potrzeby organów samorządu komorniczego. Uchwała zobowiązująca komorników lub asesorów do uiszczenia składki na określony cel ma zupełnie inny charakter niż uchwała z art. 208 ust. 1 pkt 6 u.k.s. Uchwała, o której stanowi art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s., nie powinna mieć jakiegokolwiek wpływu na wysokość budżetu izby komorniczej, uchwalanego przez walne zgromadzenie izby komorniczej na podstawie art. 208 ust. 1 pkt 5 u.k.s. Przedmiotem takiej uchwały mogą być różne cele, jednakże muszą być one

sprecyzowane w jej treści, a sama uchwała nie może być sprzeczna z prawem i zmierzać do obejścia przepisów prawa powszechnie obowiązującego (nakazów i zakazów wyrażonych w przepisach bezwzględnie obowiązujących). Zdaniem Skarżącego, wprowadzenie do przepisu art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s. pojęcia „składki na określone cele” świadczyło o tym, że zamiarem ustawodawcy było zezwolenie członkom samorządu komorniczego na uchwalanie *ad hoc* dobrowolnych składek, których potrzeba uiszczenia powstała w związku z zamiarem realizacji jakiegoś zadania. Ponadto, cele składek nie mogą pozostawać w sprzeczności z przepisami prawa. Według Skarżącego, „pozorne” nadanie uchwale nr 11 treści sugerującej, że ustalona uchwałą składka ma charakter tzw. składki celowej z art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s., stanowi ewidentne obejście przepisów prawa, tj. art. 38 i art. 208 ust. 1 pkt 6 u.k.s. W konsekwencji przepis art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s. nie dawał podstaw do podjęcia uchwały o treści wyżej wskazanej.

Ponadto Skarżący uznał, że sformułowania, które zostały zawarte w zaskarżonej uchwale, są nieprecyzyjne. Zawarta w niej norma musi zostać bowiem zrekonstruowana nie tylko w oparciu o treść tej uchwały, ale także poprzez jej zestawienie z treścią uchwały nr 2061/IV Krajowej Rady Komorniczej oraz uchwały nr 10. Zdaniem Skarżącego, uchwały te mogą zostać jednak zmienione w każdym czasie przez organy samorządu komorniczego, jak i uchylone przez Sąd Najwyższy w przypadku skutecznego zaskarżenia ich przez Ministra Sprawiedliwości. Z tego względu niezasadne jest odwoływanie się w treści uchwał w sprawach składek na określone cele do treści innych już podjętych uchwał.

Odpowiedź na wniosek Skarżącego wnieśli uczestnicy: Krajowa Rada Komornicza oraz Izba Komornicza w Ł..

Krajowa Rada Komornicza w piśmie z 12 grudnia 2019 r. wskazała, że w ocenie samorządu komorniczego wniosek Skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie w żadnym zakresie i jako bezzasadny powinien zostać oddalony w całości. W uzasadnieniu podniesiono, że organ samorządu komorniczego (walne zgromadzenie izby komorniczej) jest wyłącznie uprawniony do określenia procentowej wysokości składki, w przedziale określonym w art. 38 ust. 1 u.k.s. Ustawodawca przewidział dwa odrębne rodzaje składek na potrzeby organów samorządu komorniczego: składkę miesięczną, opłacaną przez komorników sądowych (art. 38 ust. 1 u.k.s.) i składkę celową – składkę na określone cele

(art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s.). Przepisy nie określają wzajemnej relacji obu składek, w szczególności nie wprowadzają wymogu, aby „łączna” wysokość obu składek nie mogła przekraczać limitu wyznaczonego w art. 38 ust. 1 u.k.s. Zdaniem uczestnika postępowania, wprowadzając instytucję „składki celowej” ustawodawca dopuścił więc możliwość samostanowienia przez samorząd zawodowy i upoważnił członków tego samorządu do nałożenia na siebie dodatkowego obciążenia.

Uczestnik postępowania krytycznie odniósł się do stanowiska Skarżącego, zgodnie z którym składki celowe mogą być uchwalane wyłącznie *ad hoc*, w celu realizacji określonego, sprecyzowanego wcześniej zadania. Jego zdaniem, wprowadzenie składki celowej w formie miesięcznych „składek” pozwala na pokrycie kosztów realizacji określonego zadania przy mniejszym (rozłożonym w czasie) obciążeniu finansowym członków samorządu. Co więcej, również ustawodawca nie wymaga, by uchwała precyzyjnie wskazywała cel i koszt określonego zadania, który w ten sposób ma być sfinansowany. Prawdliwość wykorzystania „składki celowej” i jej przeznaczenie na realizację określonego zadania samorządu podlegać będzie weryfikacji przez komisję rewizyjną powołaną przez walne zgromadzenie danej izby.

Zdaniem uczestnika postępowania, ustawa z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych przewiduje dwa rodzaje składek: podstawowe, płacone miesięcznie przez komorników sądowych (art. 38 ust. 1 u.k.s.), w wysokości ustalonej uchwałą walnego zgromadzenia izby komorniczej (art. 208 ust. 1 pkt 6 u.k.s.), podjętą bez udziału asesorów komorniczych (art. 207 ust. 4 u.k.s. i art. 209 ust. 3 u.k.s.) oraz „celowe”, płacone jednorazowo, miesięcznie, kwartalnie lub w inny sposób, zgodnie z wolą członków samorządu komorniczego, uchwalane przez walne zgromadzenie izby komorniczej, przy udziale asesorów komorniczych, które dotyczą wszystkich (lub niektórych) członków samorządu komorniczego (art. 195 ust. 1 u.k.s.), a wysokość takich składek nie jest reglamentowana przez ustawę i pozostaje bez związku z wysokością obowiązkowych składek, ustalanych zgodnie z art. 38 ust. 1 u.k.s. Ustawa nie określiła sposobu ustalania wysokości składek celowych, wobec czego należy uznać, że określenie wysokości składki celowej ustawodawca pozostawił w całości członkom samorządu komorniczego. Nie ma zatem przeszkód, by członkowie samorządu określili wysokość składki, którą chcą dodatkowo, dobrowolnie uiszczać na potrzeby organów samorządu komorniczego w sposób kwotowy, czy też procentowo, w odniesieniu do określonego miernika (np. wysokości opłat egzekucyjnych). Nie ma też żadnych przeszkód, by wysokość składki celowej (art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s.) pomniejszona była o składkę podstawową (art. 38 ust. 1 u.k.s.).

W piśmie z dnia 20 grudnia 2019 r. Izba Komornicza w Ł. wniosła o oddalenie wniosku Skarżącego w całości. Wskazano, że zgodnie z wolą ustawodawcy składki miesięczne na rzecz samorządu komorniczego (art. 38 ust. 1

u.k.s.) oraz składki pobierane na realizację określonych celów (art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s.), stanowią dwa odrębne rodzaje składek. Z tego względu ustawodawca wprowadził m.in. odrębną procedurę ich uchwalania. W niniejszej sprawie głosowanie nad uchwaleniem wskazanych składek miało miejsce zgodnie z przepisami prawa. Uznano również, że składka celowa ustanowiona przez Walne Zgromadzenie Izby Komorniczej w Ł. w uchwale nr 11 nie stanowi „obejścia prawa”, które ma na celu podwyższenie maksymalnej wysokości miesięcznej składki opłacanej na potrzeby organów samorządu komorniczego. Składka celowa, zredukowana o wysokość składki miesięcznej, została ustanowiona zgodnie z art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s. jako składka na określone cele, w tym cele szkoleniowe. Z przepisów ustawowych nie wynikał obowiązek zsumowania wysokości składek miesięcznych na potrzeby organów samorządu komorniczego oraz składek na określone cele, tak aby ostateczna suma wszystkich składek nie przekroczyła wskazanego w art. 38 ust. 1 u.k.s. poziomu 1% wynagrodzenia prowizyjnego. Ustawodawca nie wskazał żadnych kryteriów ustalania wysokości składek celowych uregulowanych w art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s., ani też żadnych ograniczeń kwotowych. Wobec tego, zdaniem uczestnika postępowania, to samorząd komorniczy, zgodnie z wolą ustawodawcy, decyduje o wysokości i przeznaczeniu tej składki.

W dalszej części odpowiedzi na wniosek Skarżącego, uczestnik postępowania podniósł, że składki celowe są pobierane przez poszczególne izby komornicze i jako takie stanowią jeden z elementów zasilających ich budżet, z którego finansowane są wszystkie działania samorządu komorniczego. Wszystkie składki, w tym składka celowa, pozostają do dyspozycji samorządu komorniczego, który ma obowiązek działać na podstawie i w granicach prawa.

Uczestnik postępowania krytycznie odniósł się również do interpretacji dotyczącej jednorazowego charakteru uchwalania składek celowych. Jego zdaniem, treść art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s. w brzmieniu „uchwalanie składek na określone cele”, nie wskazuje na obowiązek uchwalania składek celowych wyłącznie o charakterze jednorazowym. Tym samym nie istnieje zakaz uchwalania składek na określone cele w formie składek periodycznych, które opłacane będą miesięcznie. Częstotliwość poboru składek celowych – wobec braku decyzji ustawodawcy w tym zakresie – została pozostawiona uznaniu walnego zgromadzenia izby komorniczej. Co więcej, zdaniem uczestnika postępowania, celem ustawodawcy nie było ustanowienie regulacji zobowiązującej samorząd komorniczy do podejmowania każdorazowo odrębnych uchwał dla realizacji konkretnego celu. Przyjęcie powyższego rozwiązania nie tylko znacząco utrudniłoby funkcjonowanie samorządu komorniczego poprzez obowiązek zwoływania walnego zgromadzenia izby komorniczej za każdym razem, gdy konieczne okazałoby się uchwalenie kolejnej składki na określony cel, ale także zwiększyłoby wydatki związane z organizowaniem takich zgromadzeń. Zdaniem uczestnika postępowania, nie można domniemywać ograniczeń w zakresie wykonywania ustawowo przyznanych

kompetencji bez wyraźnej decyzji ustawodawcy co do ich wprowadzenia. Brak takiej wyraźnej decyzji ustawodawcy w zakresie sposobu poboru składek celowych (*ad hoc* albo okresowo) należy traktować jako możliwość pobierania składek celowych w każdej z tych form.

Ustosunkowując się do zarzutu nieprecyzyjnych sformułowań zawartych w uchwale nr 11, uczestnik postępowania powołał się na Zasady techniki prawodawczej, zgodnie z którymi stosowanie odesłań w akcie normatywnym nie jest zabronione, a co za tym idzie odesłanie do innej uchwały podjętej przez Walne Zgromadzenie Izby Komorniczej w Łodzi należy uznać za zgodne z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga Ministra Sprawiedliwości jest niezasadna i zasługuje na oddalenie.

Skarżący w sposób błędny zinterpretował przepisy odnoszące się do charakteru prawnego składek opłacanych przez członków samorządu komorniczego. Zgodnie z przepisem art. 38 u.k.s., komornicy opłacają, na potrzeby organów samorządu komorniczego, składki miesięczne, których procentową wysokość ustala corocznie walne zgromadzenie izby komorniczej. Wysokość składek różnicuje wyłącznie liczba spraw wpływających w danym roku do prowadzonej przez komornika kancelarii. Wysokość składki miesięcznej nie może być niższa niż 0,3% i wyższa niż 1% wynagrodzenia prowizyjnego, uzyskanego w poprzednim miesiącu. Komornicy w pierwszym roku działalności kancelarii oraz komornicy, do których kancelarii w poprzednim roku kalendarzowym wpłynęło nie więcej niż 1.000 spraw, uiszczają składkę miesięczną w wysokości nie większej niż 100 złotych. Powyższe składki mają charakter obligatoryjny. Ustawodawca określa zakres przedmiotowy celów, na które składki te mogą być przeznaczone, jak również ustala dopuszczalne granice ich wysokości. Zgodnie z przepisem art. 208 ust. 1 pkt 6 u.k.s., dokładną wysokość składek miesięcznych na potrzeby organów samorządu komorniczego ustala walne zgromadzenie izby komorniczej. Do kompetencji walnego zgromadzenia należy ponadto uchwalanie składek na określone cele (art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s.).

Należy zwrócić uwagę, że ustawa nie wprowadza ograniczeń w zakresie możliwości łączenia składek miesięcznych oraz składek celowych. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 8 stycznia 2020 r., I NO 148/19, z przepisów

ustawowych nie wynika obowiązek zsumowania wysokości składek miesięcznych na potrzeby organów samorządu komorniczego oraz składek celowych, tak aby ostateczna suma wszystkich składek nie przekroczyła wskazanego w art. 38 ust. 1 u.k.s. poziomu 1% wynagrodzenia prowizyjnego. Ustawowym ograniczeniom związanym z kształtowaniem składek płaconych na rzecz samorządu komorniczego podlega wyłącznie wysokość składki miesięcznej (zgodnie z przepisem art. 38 u.k.s.). Brak natomiast analogicznych uregulowań w przypadku składek celowych. Samorząd komorniczy ma pewną swobodę w regulowaniu wysokości tej składki, częstotliwości jej pobierania, sposobu jej obliczania i celu, na który składka ma być przeznaczona. Sprzeczność z prawem, jako podstawa zarzutu skierowanego przeciwko ważności podjętej uchwały, może dotyczyć zatem wyłącznie celów, na które składka celowa ma być uchwalana, jak i samego sposobu jej uchwalania.

Zauważyć należy, że ustawodawca nie sprecyzował celu, na który mają być wydatkowane środki pozyskane ze składki celowej. Przyjmuje się jednak, że nie może być on sprzeczny z prawem i powinien być związany z zakresem ustawowo określonych zadań samorządu komorniczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., I NO 151/19). Z tego względu z całą pewnością cele wskazane w uchwale nr 11 nie mogą być uznane za niespełniające powyższych warunków. Zgodnie z art. 195 ust 2 u.k.s., do zadań samorządu komorniczego należy bowiem w szczególności:

- 1) wspieranie organów nadzoru administracyjnego w zakresie pieczy nad sumiennym pełnieniem służby przez komorników oraz należytym wykonywaniem obowiązków przez asesorów i aplikantów;
- 2) udział w zapewnianiu warunków do wykonywania ustawowych zadań komorników;
- 3) reprezentowanie komorników i asesorów;
- 4) doskonalenie zawodowe komorników i asesorów oraz udział w kształceniu aplikantów;
- 5) ustalanie i krzewienie zasad etyki zawodowej oraz dbałość o ich przestrzeganie;
- 6) prowadzenie badań w zakresie funkcjonowania egzekucji sądowej.

Biorąc pod uwagę pewną swobodę w ustalaniu celu, na jaki może być przeznaczona składka celowa, nie można wykluczyć, że jej przeznaczeniem będzie działalność organów samorządu komorniczego – realizujących cele statutowe – ponieważ tylko przez działalność tych organów (bezpośrednio bądź pośrednio) może aktualizować się realizacja zadań samorządowych (por. P. Rączka, *Zasady ustalania wysokości składek członkowskich na samorząd komorniczy w nowej ustawie o komornikach sądowych*, Przegląd Prawa Egzekucyjnego 2019, nr 4, Legalis).

W kontekście zgodności z prawem celów, dla których ustanawiana jest powyższa składka celowa, warto zaznaczyć, że sama prawidłowość jej spożytkowania, podlega kontroli samorządowej komisji rewizyjnej. Nie można również uznać, że składki celowe stanowią dodatkowy i nieuprawniony instrument finansowania organów samorządu komorniczego. W orzecznictwie podnosi się jednak, że dla potrzeb kontroli zgodności z prawem uchwał przez Sąd lub organy kontroli samorządu, cele, na które mają być uchwalane składki, powinny zostać ujęte precyzyjnie (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., I NO 151/19).

Badając zgodność z prawem zaskarżonej uchwały, należy również zwrócić uwagę na to, że sposób określenia wysokości składki celowej nie godzi w żaden sposób w obowiązkowo ustalaną wysokość stawki, o której mowa w przepisie art. 38 u.k.s. Sposób, w jaki Izba Komornicza w Ł. ustaliła wysokość składki celowej, nie wpływa ograniczająco na wysokość stawki obowiązkowej. Nie można też uznać, że izba komornicza nie miała prawa kształtować zasad ustalania wysokości stawki celowej. Składka miesięczna na potrzeby organów samorządu komorniczego oraz składka na określone cele są to dwie niezależne daniny, mające charakter autonomiczny i różną procedurę ich uchwalania. Wystarczy wskazać, że kwestii ustalania wysokości składki celowej ustawodawca nie uregulował analogicznie do reguł określonych w art. 38 u.k.s. Z ustawy nie wynika również zastrzeżenie, że składka celowa nie może być orzekana cyklicznie.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się stanowczo odrębność i niezależny charakter obu składek. W wyroku z 8 stycznia 2020 r., I NO 149/19, Sąd Najwyższy uznał, że „z analizowanych przepisów wynika, odrębność składki określonej w art. 38 u.k.s., od składki, o której mowa w art. 208

ust. 1 pkt 7 u.k.s. Pierwsza z nich jest obligatoryjną, generalną składką miesięczną na potrzeby organów samorządu komorniczego, corocznie ustalaną przez walne zgromadzenie izby komorniczej. Druga z nich natomiast jest fakultatywną składką celową. Sposób skonstruowania przepisu art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s., jasno przy tym wskazuje, że organowi ją uchwalającemu dano swobodę w określeniu jej celu, który musi zostać wskazany, ale także ewentualnego dysponenta w ramach samorządu zawodowego. W ocenie Sądu Najwyższego nie może budzić wątpliwości, że z art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s. wynika uprawnienie członków samorządu komorniczego do dobrowolnego samo-obciążenia na dowolny cel, niezależnie od innych składek wynikających z ustawy”. Podobny pogląd wyrażono w wyroku Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., I NO 151/19. Podniesiono w nim, że obowiązek ukształtowania obowiązkowej (podstawowej) składki miesięcznej wynika wprost z ustawy. Składki celowe mają natomiast charakter dobrowolny oraz fakultatywny i są wynikiem przyznanej samorządowi komorniczemu możliwości samostanowienia. Mają one charakter samoistny i nie są w żaden sposób powiązane z zagadnieniem obowiązkowych składek miesięcznych, co wynika z innych podstaw prawnych obu danin i innej procedury ich uchwalania.

W kontekście badania zgodności z prawem uchwały nr 11 nie budzi również zastrzeżeń sposób uchwalenia zaskarżanej uchwały. Zgodnie z przepisem art. 207 ust. 5 u.k.s., asesory nie mogą brać udziału w głosowaniu w sprawach, o których mowa w art. 208 ust. 1 pkt 5 i 6 u.k.s. Wyłączenie to nie dotyczy natomiast głosowania w sprawach o ustalenie składek celowych. W niniejszej sprawie uchwalenie zaskarżonej uchwały nastąpiło zgodnie z powyższymi zasadami.

Za bezzasadny należy uznać zarzut, zgodnie z którym „uchwała z art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s. nie powinna mieć jakiegokolwiek wpływu na wysokość budżetu izby komorniczej, uchwalanego przez walne zgromadzenie izby komorniczej na podstawie art. 208 ust. 1 pkt 5 u.k.s.”. Zauważyć należy, że kwestie dotyczące składek celowych mają z mocy ustawy wysoce autonomiczny charakter. W przeciwnym razie ustawodawca nie przewidywałby osobnej kompetencji walnego zgromadzenia izby komorniczej dotyczącej finansowania działalności samorządu komorniczego, odrębnej od ustalonego budżetu. Nie sposób również nie zauważyć, że każde uchwalenie składek celowych, nawet mających charakter *ad hoc*, wpływa

na kształt budżetu izby. Składka celowa – okresowa, pozwala również na większą pewność i transparentność wydatkowania środków z budżetu, jakim w rzeczywistości dysponuje izba.

Odnosnie do zarzutu użycia nieprecyzyjnych sformułowań w uchwale nr 11 oraz zastosowania przepisów odsyłających, należy przyznać, że konstrukcja taka może wiązać się z pewnego rodzaju trudnościami w zakresie wykładni (wynikającymi z potrzeby weryfikacji przepisów odsyłających), aczkolwiek jej nie uniemożliwia, ani też nie wpływa na ważność uchwały nr 11. Założyć należy, że podobnie jak w przypadku zmiany przepisów powszechnie obowiązujących, wiążących samorząd komorniczy, również zmiana przepisów wewnętrznie obowiązujących, skutkowałaby koniecznością modyfikacji istniejących uregulowań.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie przepisu art. 215 ust. 2 u.k.s., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.